

Od autorky romantickej série DIMILY

Estelle
Maskame

AKO
SOM
SA STALA
MILOU

COO
BOO

Ako som sa stala Milou

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame

Ako som sa stala Milou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

AKO

SOM

SA STALA

MILOU

**Prečítajte si od Estelle Maskame
aj úžasnú romantickú sériu DIMILY:**

Vieš, že ta milujem?

Vieš, že ťa potrebujem?

Vieš, že mi chýbaš?

Viem, že ťa chcem

ESTELLE MASKAME

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Estelle Maskame: Becoming Mila
Copyright © Estelle Maskame 2021
Translation © Zuzana Smolinská, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2721-1
ISBN e-knihy 978-80-566-2767-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2768-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2766-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre dve najjasnejšie hviezdy na oblohe,
Jensena Buchana a drobca Buchana.*

1

Pokašľala som to.

Pravdupovediac, fakt som to pokašľala!

Mám čo robiť, aby som sa ako-tak držala na nohách pod váhou výčítiek a pulzujúcej bolesti hlavy. No úprimne, po tom, čo som včera vyviedla, si trpieť zaslúžim.

Úplné ticho v miestnosti narúša len nenápadné vrčanie klimatizácie a ja sa snažím fixovať svoj pohľad na šmuhu, ktorá špatí náš biely mramorový jedálenský stôl.

„Ako sa len z tohto teraz vyvlečieme?“ vzdychne si Ruben a v jeho hlase neomylné počujem frustráciu. Očividne so mnou už stráca trpezlivosť a chce mi dať najavo, že už má týchto improvizovaných stretnutí s cieľom nápravy mojich prúserov totálne po krk.

„Tak na to máme predsa teba!“ vyštekne mama a horúčkovo čosi vytúkava do mobilu. „Takže láskavo zamakaj na nejakom dobrom riešení.“

„Marnie, existuje len určitý počet vylomenín, ktoré dokážem nenápadne zamiesť pod koberec,“ kontruje jej Ruben. „Bulvár sa už prirodzene namotal na skutočnosť, že sa tvoja dcéra stáva spoľahlivým zdrojom šťavnatých škandálikov.“

Potláčajúc nevoľnosť nenápadne pozriem hore. Ruben ku mne sedí chrbtom a pozerá do svojho Macbooku, položeného

na kuchynskej doske. Mama je naplno zamestnaná svojimi dvoma mobilmi: jeden používa na pracovné a druhý na súkromné účely. Dokonca aj v takúto extrémne skorú rannú hodinu si už stihla nanieť dokonalý mejkap a vyfúkať vlasy, pripravená okamžite čeliť novej vlne negatívnej publicity. Ukázali sa aj nejaké dve ženské z produkčnej firmy: určite niekto z manažmentu, no, pravdupovediac, nemám ani len potuchy, ako sa volajú. Jedno mi je však celkom jasné: sú maximálne vytočené.

„A nemohli by sme to proste zakamuflovať za náhlu nevoľnosť a nízky tlak?“ navrhne jedna z nich a zadíva sa na mňa. Okamžite uhnem pohľadom.

„No jasné, to sa nám určite prepečie!“ odvetí Ruben svojím typickým spevavým hlasom. Keď sa otočí na stoličke, všimnem si, že kríčovito zviača čelusť. Ruben sa v našich životoch vyskytuje už dobrých desať rokov, no ešte stále mi občas naháňa strach. Položí laptop na stôl predo mňa a nakloní obrazovku. „Len sa pozri!“ vyzve ma, no ja sa hanbím natoľko, že sa neodvažujem prečítať si titulky. „Mila! Pozri sa!“

Cítim, ako mi začínajú horieť líca, no prinútim sa pozrieť na obrazovku plnú pootváraných, čiastočne minimalizovaných okien. Keď vidím tú bulvárnu smršť, pocítim zovretie v hrudi a sotva sa dokážem nadýchnuť.

Z DCÉRY EVERETTA HARDINGA JE PORIADNA DIVOŠKA

MILA HARDINGOVÁ A JEJ ŠKANDALÓZNA SCÉNKA
NA TLAČOVKE K „BODU VZPLANUTIA:
BEZ ŠANCE NA NÁVRAT“

NEVIE SI EVERETT HARDING USTRÁŽIŤ VLASTNÉ DECKO?

„Naozaj ma to mrzí,“ hlesnem tichým, zachrípnutým hlasom. Mám totálne sucho v ústach, a tak to vyznie akosi slabo a neúprimne.

„Tvoje ospravedlnenia sú nám teraz na dve veci,“ vyštekne Ruben a berie laptop preč zo stola, späť na kuchynskú linku. Potom obráti svoj hnev na ženské z produkčnej firmy. „A kto z vás génirov si myslel, že je okej ponúknuť Everettovej šesnástročnej dcére šampanské na tomto type podujatia?“ chce vedieť. „Ja vám to poviem. Ten, kto by si vo vašej agentúre už nemal ani škrtnúť!“

„Nikto mi to šampanské neponúkal,“ preruším ho, pretože sa cítim dosť zle aj bez toho, aby som do svojej šlamastiky namočila aj ďalších úbožiacov. Okrem toho je to predsa len a len moja chyba. Moje rozhodnutia a konanie, moja zodpovednosť. „Tie poháre tam skrátka už boli naliate. A keď sa nikto nepozeral, proste som si jeden zobrala.“

Ruben ma ponad plece obdarí znechuteným pohľadom.

„Mila, máš už dosť rokov na to, aby si chápala, že bulvár s radosťou využije aj to najmenšie zakopnutie a vyrobí z toho poriadny škandál. V momente sa im pred očami premietne, ako budú takéto titulky perfektne predávať. A nerátaj s tým, že by s tebou sympatizovali len preto, že si takmer ešte decko. Hlavne keď si decko Everetta Hardinga.“

Zazvoní telefón a jedna z manažérok kamsi odchádza, štekajúc príkazy osobe na druhej strane linky.

„Naozaj ma to mrzí,“ zopakujem po neviem koľký raz. Ako si mi je však jasné, že to stále nie je dosť. Čo iné však môžem robiť? Hryziem si do spodnej pery s pohľadom zavrtaným do stola a snažím sa potlačiť slzy.

„Ale veď ja viem, zlatičko,“ ozve sa mama. Zloží oba mobility na stôl, prisadne si ku mne a objíme ma okolo pliec. Voniam ako rozkvitnutá lúka jarných kvetov. „Keď sa na to pozrieme realisticky, pre tínedžera je len prirodzené na ceste k dospelosti experimentovať. Nehnevám sa na teba, ja len...“ Bradou sa mi oprie o plece, a keď vydýchne, jej dych ma poštekľí na krku. „Iné deti si môžu dovoliť kde-tu niečo vyvieť. Ale ty ten luxus nemáš. Naša rodina je stále na očiach a práve teraz sa na nás pozornosť verejnosti sústreďuje ešte o čosi viac,“ dodá hlbším hlasom.

V jej voňavom, hreživom objatí sa napokon rozpláčem.

Moje predošlé výčiny boli v porovnaní s týmto prešľapom pomerne mierne. Keď som zo sedadla spolujazdca nášho Range Rovera ukázala paparacovi vztýčený prostredník, pretože som nejakú pozabudla na skutočnosť, že na tomto aute nie sú nepriehľadné sklá, Ruben ma skoro zaškrtil. A keď som sa minulý mesiac zaplietla na instagrame do konfliktu s nejakou céčkovou modelkou, nariadil mi zákaz používania všetkých sociálnych sietí na dva týždne. V porovnaní so včerajškom sa však tieto veci teraz zdajú takmer úsmevné.

Aby som vás uviedla do obrazu: predstavte si nablýskanú tlačovku pri príležitosti uvedenia najnovšieho letného kinohitu, ktorý je zhodou okolností dlho očakávaným vyvrcholením trilógie filmov *Bod vzplanutia*. Luxusná budova kina v Beverly Hills je natrieskaná novinármi, ktorí sa predbiehajú v kladení otázok. Je tu väčšina obsadenia, ale všetky oči sa upierajú predovšetkým na dve hlavné hviezdy: Everetta Hardinga a očarujúcu herečku Laurel Peytonovú. Hviezdy sa na javisku uvoľnene smejú s obecnstvom, odpovedajú na otázky a zanie-

tene hovoria o svojom najnovšom filme. Medzitým sa v zákulisí rozbehla oslava v réžii produkčnej spoločnosti: vždy štýlová manželka Everetta Hardinga pláva davom, kde-tu sa zapojí do živej diskusie s top manažérmi produkčnej spoločnosti a cvakne zopár momentiek zo zákulisia, ktoré potom jej manžel pozdieľa na svojich profiloch na sociálnych sieťach.

No a potom som tam ja, ich dcéra. A práve ja spravím tú neodpušiteľnú nováčikovskú tínedžerskú chybu, keď si zo stola šlohnem pohár šampanského. Na párty, ktorá je už aj tak pod obrovským drobnohlľadom! Malo by mi byť jasné, že toto nie je miesto na prvé experimenty s alkoholom, ale keďže som v zákulisí, vravím si, že si to aj tak nikto nevšimne.

Očividne som sa prerátala.

Tlačovka sa končí burácajúcim potleskom. Keď sa oco objaví v zákulisí, mama ho šťastne objíme a Ruben poprosí šoféra, aby pristavil auto, pretože oco je pre dnešok už naozaj vyčerpaný a nemá energiu sa ďalej socializovať. Potom ma vypoklonkuje za našimi k zadným dverám, kde na nás už číhajú paparacovia s oslepujúcimi bleskami fotoaparátov. Kedysi som si myslela, že sú ako hviezdy žiariace na oblohe, no dnes ma to svetlo už len nepríjemne oslepuje.

Z čerstvého vzduchu sa mi zatočí hlava a potknem sa: narazím do mamy a potom sa zvalím na bariéru, ktorá nás oddeľuje od hlúčiku paparacov. Keď otec zachytí, že sa za ním niečo deje, otočí sa, aby mi pomohol, no Ruben ho gestom potisne k otvoreným dverám pristaveného minivanu. Mama takisto mizne v aute a Ruben sa vracia ku mne: sedím na betónovom chodníku a snažím sa nejako spamätať. Nanešťastie sa mi v tom momente prevráti žalúdok a nevoľnosť je

príliš intenzívna na to, aby som ju dokázala potlačiť. A tak, kým mi v hlave víri, koľko som toho vlastne stihla vypiť, sa tam pred všetkými vyvraciam.

V tom momente nastane explózia cvakajúcich fotoaparátov, mne sa točí hlava a zvuk spúšte mi v nej hučí ako ozvena. Zo všetkých strán na mňa ktosi pokrikuje v nádeji, že pozriem tým smerom a im sa podarí uloviť dokonalú momentku. Niektorí dokonca vykrikujú nechutné otázky, dúfajúc, že zo mňa dostanú ešte nejakú škandalóznejšiu reakciu.

Ruben ma hneď schmatne za lakte a donúti ma postaviť sa. Zdvihnutou rukou nám z cesty odtláča nastrčené fotoaparáty, až kým sa mu nepodarí prepracovať sa k dodávke, vtisnúť ma dnu a zatresnúť za nami dvere. Zvuky hlasov sa v momente stlmia, no na okná auta ešte stále búchajú desiatky rúk.

„Mila!“ Mama zalapá po dychu a zvezie sa na kolená na podlahu auta. Tvár mi chytí do dlaní a snaží sa zastabilizovať moju kolísajúcu sa hlavu. Pozrie na mňa: na stále dokonale nalíčenej tvári má šokovaný výraz. „Si v pohode? Čo sa...?“

No otec otázku dokončí za ňu. V očiach sa mu blýska od hnevu, keď vyštekne: „Čo to má, dopekla, byť? Ty si pila?!“

Ako vravím, úplne som to pokašľala.

No a dnes, na druhý deň ráno, sa mi to zdá ešte minimálne stonásobne horšie. Médiá našu rodinu totálne zvozili. Fotky sú všade na nete. A ja som kompletne strápnila otca.

„Toto sa už začína diať nejako príliš často,“ zahundre si Ruben z druhej strany kuchyne. Vlastne mu celkom rozumiem. Je otcov manažér, a tým pádom sa snaží manažovať aj život našej rodiny. Ved' za to mu predsa platíme! A ja mu jeho robotu rozhodne neuľahčujem, keď neustále dráždim hada,

rozumej bulvár, bosou nohou. „Film ide von o štyri týždne. Články o ožratej Mile Hardingovej, ako vracia na kolenách na tlačovke, nám absolútne nijako nepomáhajú!“

„Negatívna publicita okolo našej hlavnej hviezdy určite nie je nič, čo momentálne potrebujeme,“ pridá sa svojou troškou tá z dvoch žien, ktorá v miestnosti ostala. Preloží si ruky cez hrud' a kriticky sa na mňa zadíva. Na našej rodine jej, prirodzene, nejako nezáleží; jediné, čo produkčnú spoločnosť zaujíma, je výška sumy, ktorú jej film môjho otca zarobí.

„Keďže sú teraz letné prázdniny, obávam sa, že tuto mladá dáma bude v hľadáčiku médií ešte viac ako inokedy,“ dodáva Ruben a dôležito si šúcha bradu, akoby usilovne premýšľal.

Utriem si slzy a vymaním sa z maminho objatia. Narovná sa, potiahnem nosom a potom pozriem Rubenovi rovno do očí. „Ako to môžem napraviť?“

Ruben pokrčí plecami. „No ideálne by bolo, aby si sa na nasledujúce týždne niekam stratila, aby sme sa nemuseli stresovať, že sa stávaš novou hviezdou bulváru.“

„Ruben!“ ozve sa varovne mama a ochranársky mi položí ruku na plece. Je celkom jasné, že naňho hľadá s nefalšovaným odporom.

„Čo má byť? Máš lepší nápad, Marnie?“ odsekne sucho.

Vtom zaškrípú kuchynské dvere a v zornom poli mojich spuchnutých očí sa objaví otec. Má na sebe svoje oblúbené slnečné okuliare, zrejme ho bolia oči unavené a citlivé po večerajšom hektickom dni, ruky má zastrčené vo vreckách džínsov. V momente stíchneme a všetkým nám v hlave beží, ako dlho tam asi tak stál a počúval. Mama ma inštinktívne chytí za ruku.

„Mila,“ ozve sa napokon otec a odkašle si. Má hlboký, zastretý hlas, predovšetkým takto ráno: okrem iného je aj toto dôvod, prečo sa mu tak dokonale darí predávať imidž lámača ženských srdc. Posunie si okuliare o čosi nižšie, aby sa mi pozrel do očí. Tie jeho sú podliate krvou a opuchnuté z nedostatku spánku. „Myslím, že bude najlepšie, keď pôjdeš na nejaký čas domov.“

„Domov?“ ozve sa mama a mňa zamrazí. „Toto je predsa náš domov, Everett. A Milin takisto. Tu, pri nás. Pohovorme si o tom v pokoji...“

„Ruben, vybav jej letenku,“ nedbá na jej protesty otec. V jeho pohľade, stále zafixovanom na mojej tvári, na chvíľu preblesne ľútosť. Potom si nasadí okuliare naspäť a potichu povie: „Mila, začni sa baliť. Toto leto stráviš v Tennessee.“

2

PANSTVO HARDINGOVCOV

Honosný nápis je vygravírovaný zlatým písmom na hrubej doske prichytenej na masívnom kamennom múre, ktorý po obvode ohradzuje celých dvesto kilometrov štvorcových rozlohy ranča. Vstupná elektrická brána zrejme funguje na nejaký prístupový kód, ktorý je potrebné naťukať na klávesnici. A ktorý ja očividne nemám. A tak stlačím gombík s označením Pomoc a čakám, čo sa stane.

Šofér, ktorý ma sem priviezol z letiska, už stihol odísť a nechal ma tu stáť, doslova uprostred ničoho, v spaľujúcej horúčave, aj so všetkou mojou batožinou. Na týchto vidieckych cestách býva vždy nejako podivne ticho, pretože k najbližšiemu ranču je to minimálne niekoľko kilometrov po ceste. Niet divu, že je absencia zvukov na takom mieste ohlušujúca. Na také ticho v L. A. nenatrafíte.

Práve si utieram z čela kvapôčky potu, keď ma prekvapí zvuk z reproduktora. Ktosi si odkašle. Vôbec mi nedošlo, že je brána vybavená aj niečím takým.

„Mila! Tak už si tu! Daj mi sekundu.“

Teta Sheri! Ten zahuhňaný, nezameniteľný a upokojujúci hlas som nepočula už pekných pár rokov, aspoň nie osobne. Automaticky sa mi na tvári rozhostí šťastný úškrn.

A tak tu postávam a čakám, potím sa čoraz viac a obzerám si múry týčiace sa okolo mňa.

Keď som bola malá, oplotenie tu ešte nebolo, k ranču viedla z hlavnej cesty len odbočka, žiadne brány, žiadne bariéry. Žiadne zabezpečenie. Len jednoduchá, vetrom ošľahaná, ručne vyrezávaná tabuľa s názvom ranča. Kedysi to, prirodzene, nebolo potrebné. No keď sa tu začali potulovať všelijakí cudzí ľudia, nebolo veľmi na výber. Nadšení fanúšikovia všetkých vekových kategórií sem začali vo veľkom chodiť a snoriť po okolí, pretože bolo očividne zásadné vidieť miesto, kde Everett Harding vyrastal. Vtedy zasiahla teta Sheri a trvala na tom, aby moji rodičia z bezpečnostných dôvodov ranč ohradili. Ocko vybavil stavebnú firmu a celú záležitosť zatiahol z vlastného vrecka, aby jeho rodinu už neželaní hostia neobťažovali. Napriek tomu som si múry vôbec nepamätala takéto majestátne! Sivý kameň je síce bez jedinej chybičky, ale na tomto mieste vyzerá akosi nepatrične, akoby tu stála pevnosť, a nie domov nejakej rodiny.

Brána sa konečne s hlasným, škriekavým zvukom začne otvárať. Za dverami na mňa už netrpezlivo čaká teta Sheri.

„Mila!“ zvolá a okamžite ma srdečne objíme spôsobom, ktorý si vždy spájam práve s priateľskosťou tunajších ľudí: akoby vás objal medveď. Sheri ma takmer udusí, keď so mnou nadšene máva zo strany na stranu. „No ukáž, nech sa na teba pozriem!“ Odstúpi odo mňa, položí mi ruky na plecía a prezerá si ma, akoby som bola nejaký vzácny exponát.

Hoci je teta Sheri ockova sestra, prakticky vôbec sa nepodobajú. Oco má tmavé, výrazne dramatické črty, zatiaľ čo Sheri má oveľa mäkkší výraz, okrúhle a ružové líca a blondavé,

prirodzene kučeravé vlasy. Je mladšia ako on a na jej sviežej tvári je to vidno.

„Čau, teta Sheri!“ ozvem sa konečne s pojašeným úškrnom na tvári. Predsa len sme sa takmer štyri roky nevideli. Sheri odvtedy nezostarla ani o deň, no celkom chápem, prečo si ma prezerá s takým záujmom. Už nie som to vychudnuté decko s predhryzom a ružovými okuliarmi, tieto neduhy za mňa vyriešili hodiny tanca, strojček a kontaktné šošovky.

„No ty si už jedna krásna, veľká baba!“ povie. „Neskutočne rada ťa vidím konečne takto naživo, a nie cez obrazovku na laptope.“ Potom sa však zamračí a jemne ma štipne do líca. „Ale ten mejkap tu naozaj nepotrebuješ...“

Viem, že má pravdu, a tak len rezignovane pokrčím plecami. Na druhej strane je môj život aj o tom, že nikdy neviem, kde natrafím na niekoho s foťákom. A Ruben mi vtĺkol do hlavy, že musím byť neustále pripravená vyzeráť dokonale; koniec koncov, presne týmto si každý deň prechádza aj moja mama.

Sťažka vydýchnem a je mi jasné, že sa mi mejkap v tej horúčave už aj tak roztápa.

„Je tu strašne teplo,“ skonštatujem.

Sheri sa zachechce a jednou rukou ma objíme okolo ramien. „Vitaj opäť v Tennessee!“

Fairview v Tennessee, aby som bola konkrétna.

Myslím, že práve toto miesto otec stále vníma ako svoj domov a asi je to tak aj prirodzené. Dokonca aj ja som sa tu narodila a aj to predstavuje určitú definíciu domova. Faktom však je, že som väčšinu života strávila v Kalifornii a nič iné veľmi nepoznám, takže je pre mňa určite viac domovom L. A.

K Tennessee necítim tento typ puta, ale asi to ani nemôže byť inak, keďže sme sa odsťahovali, keď som mala šesť.

To si náhodou pamätám celkom presne.

Odchod.

Bola som ešte len prváčka na základnej škole, keď som si musela pobaliť svoje obľúbené hračky do kartónovej škatule, objať naposledy uplakaných starých rodičov a nastúpiť na jednosmerný let do Los Angeles. V tom čase mi nebolo celkom jasné, čo tento odchod znamená, lebo naši o ňom stále hovorili ako o „našom malom dobrodružstve“ a ja som nemala potuchy, ako veľmi sa nám zmení život. Jediné, na čom mi záležalo, bolo, či budem bývať dostatočne blízko pri pláži.

Dôvod sťahovania cez polovicu krajiny bol jednoduchý: šli sme skúsiť splniť otcove sny.

Oco bol vždy triedny klaun, no jeho ďalšiu životnú cestu nenávratne určilo, keď musel v rámci trestu po škole vypo-máhať v miestnom divadelnom krúžku. Z maľovania kulís bol už len krok k objaveniu jeho prirodzeného talentu; navyše, disponoval výzorom filmovej hviezdy a poriadnou dávkou charizmy. Čoskoro sa stal v divadle hlavným lámačom dievčenských srdc. Napriek tomu všetkých prekvapil, keď sa rozhodol vo svojej vášni pokračovať a študovať na vysokej škole múzických umení, kde stretol svoju mamu. Keď skončil výsku, hrával v nízkorozpočtových nezávislých filmoch a pracoval na svojej filmografii. Jeho meno sa postupne čoraz častejšie objavovalo v záverečných titulkoch. A potom sa dostal na kasting k filmu, ktorý mal byť novým hollywoodskym trhákom, a totálne to tam ovládol. Tá rola sa pre Everetta Hardinga stala odrazovým mostíkom k hviezdnej kariére a sláve.

Takže späť k sťahovaniu do Kalifornie. Mama dala výpo-ved' v práci a prevzala na seba úlohu otcovej osobnej asis- tentky. Vždy ho všemožne podporovala a popritom si sama vybuodovala kariéru; dnes je z nej jedna z najvychytenejších hollywoodskych maskérok. Naším musím uznať, že roky nao- zaj tvrdo makali, aby sa dokázali uplatniť.

Posledných desať rokov sme teda prežili v L. A., sťahujúc sa vždy do iného, väčšieho a honosnejšieho domu. Teraz si celkom spokojne žijeme v súkromnej štvrti v Thousand Oaks. Mám tam školu, kamošov, skrátka celý svoj život.

Aby som to teda uzavrela, môj domov je Kalifornia, kým Tennessee vnímam ako nejasnú spomienku kdesi hlboko v mojej pamäti.

Fairview sa tým pádom pre mňa stalo hlavne miestom, kam sme zvykli chodiť na prázdniny. To sú moje jediné reálne spomienky: príležitostné návštevy rodiny, pričom tá posledná prebehla, keď som mala dvanásť.

Ale tentoraz tu nie som na víkend. Oco trval na svojom a Ruben, samozrejme, súhlasil, že bude pre všetkých najlepšie, ak tu chvíľu pobudnem; aspoň kým neopadne celý ten ošial' okolo nového filmu. Určite sa už do ničoho nezapletiem, ak budem takto ďaleko od otca aj hollywoodskeho bulváru.

„Máš šťastie,“ ozve sa Sheri. „Vnútri som to poriadne vyklí- movala. Poď sa zložiť.“ Vezme mi kufor a vykročí nespevne- nou cestou, ktorá sa kľukatí od brány až k domu.

Vidím, že sa ranč od našej poslednej návštevy na Deň vďa- kyvzdania pred štyrmi rokmi príliš nezmenil. Keď ho mali pred mnohými, mnohými rokmi na starosti moji starí rodičia, rozľahlé polia naokolo spásali dobytok a ovce, dnes sú tu však

už len kone. Aj teraz ich tu zopár vidím na poli pri stajniach, kúsok od trojpodlažného rodinného domu.

Myslím, že jediným luxusným, majestátnym prvkom ranča je oplotenie.

Všetko ostatné je také... normálne. Trávu by možno bolo potrebné trocha pokosiť a stajne natrieť čerstvým náterom. Aj dom jasne ukazuje, že už má svoj vek, stačí pozrieť na staromódne okenice, mierne zhrdzavené železné prvky a drevenú verandu. Vyzerá to tu skromne, no má to svoje čaro. Žiadna hollywoodska pozlátka. Len poctivý južanský ranč.

„Je naozaj v pohode, že tu nejaký čas ostanem?“ pýtam sa, keď kráčame k vchodovým dverám. Plán bol, že tu pobudnem zhruba najbližší mesiac, no celé sa to upieklo len dva dni dozadu, takže je to poriadne narýchlo. Sheri zrejme ani nemala možnosť si to nejako premyslieť, takže sa trocha bojím, že tu budem na ťarchu.

Zastaví aj s mojím kufrom priamo pred vchodom. „Ale, zlatko, nie sme azda rodina?“ povie a srdečne sa na mňa usmeje. Neisto prikývnem.

„Tak tu máš odpoveď!“ Otvorí dvere a gestom naznačí, že mám ísť prvá. „Okrem toho sa dosť teším, že tu bude konečne aj nejaký mladší ročník.“

Keď vstúpim do domu, ovalí ma studený závan klimatizácie. Konečne úľava po tom výpeku vonku! Sheri dotiahne môj kufor cez rohožku do širokej haly, z ktorej vedie na poschodie rustikálne drevené schodisko. Priestor predo mnou je viac-menej otvorený; akúsi štruktúru mu dodávajú len klenuté priechody, cez ktoré je možné prejsť najprv do obývačky a hneď za ňou do kuchyne. Už pri letmom nakuknutí sa ma

zmocňuje pocit, že je mi to tu veľmi známe. Rozhodne ma to zahreje pri srdci. Zdá sa, že sa od mojej poslednej návštevy prakticky nič nezmenilo: je tu ten istý, starostlivo udržiavaný nábytok, ktorý tu majú už desaťročia, steny sú plné rodinných fotografií v sklenených rámoch, na ktoré padá prach. Kuchyňu už roky nerekonštruovali, aj keď dvierka na jednej zo skriniek už reálne vypadli z pántov. Presne to sa mi tu však páči: nie je to tu dokonalé, a preto máte pocit, že tu žijú skutočné ľudské bytosti, aj keď je to pre dvoch obyvateľov domu naozaj obrovský priestor. Okrem toho sa tu vznáša vôňa Sheriných úžasných kulinárskych počinov, ktoré si veľmi živo pamätám ešte z detstva.

„Hovädzí guláš,“ oznámi Sheri, keď si všimne, že poťahujem nosom. „A k tomu ešte kopec parádných príloh. Chcela som ti pripraviť poriadne domáce privítanie.“

Keď vrch schodiska nad nami hlasno zapraská a ozve sa odtiaľ: „Je to moja malá Mila?“, mám pocit, že mi srdce od radosti vyskočí z hrude.

Ten hlas patrí môjmu starému otcovi.

„Pepek!“ okamžite beriem schody po dvoch a uprostred schodiska sa mu vrhám do náručia. Troška sa zapotácame, no dedo sa chytí zábradlia a druhou rukou si ma k sebe pevne pritiahne.

Môj dedo vonia ako prášok na pranie a vysušené seno, dokonca sa mi zdá, že ma tá vôňa poštekľí v nose. Pevne ho objímam, až sa obávam, aby som mu nepolámala kosti, no keď si pripomeniem, aký príjemný pocit to je, stisnem ho opäť. Tie štyri roky videohovorov, ktoré pomáhala organizovať teta Sheri, skrátka neboli to pravé orechové: vidieť deda

naživo po takom dlhom čase na mňa doľahne natoľko, že sa mi do očí nahrnú slzy šťastia.

Keď ho chytím za ruky, cítim, že sa mu mierne trasú. Dlane má drsné a poznačené dlhoročnou tvrdou prácou a jeho tvár je štíhlejšia a prepadnutejšia, než si pamätám, no predsa len sme sa naživo videli už dávno, a preto je len prirodzené, že zostarol. Jeho husté biele vlasy však stále pôsobia priam hodvábne. Keď sa naňho zadívam bližšie, zdá sa mi, že zazriem svoj odraz v sklenenom oku, ktoré mu nahradilo to, o ktoré prišiel vo vojne vo Vietname. Keď som bola malá, zdalo sa mi, že vyzerá ako Pepek námorník, tá kreslená postavička. A potom mu tá prezývka akosi prischla.

„Cez obrazovku to naozaj nie je to pravé, Miluška,“ obdarí ma rozžiareným pohľadom a stisne mi ruku. „Vyrastá z teba krásna mladá dáma... už pätnásť rokov...“

Ja mu, naopak, nechcem povedať, že pôsobí oveľa krehkejšie než cez Skype, a tak sa len zasmejem a tiež mu stisnem ruku. „Ale, Pepek, už mám predsa šesťnásť, veď si mi posielal na narodeniny pranie, nepamätáš sa?“

„Bože, to ale letí!“

Keď si s dedom troška pokecáme, Sheri trvá na tom, že mi spraví exkurziu po dome, aby mi osviežila pamäť. Pred štyrmi rokmi sme tu na Vďakyvzdanie strávili týždeň, takže si síce bohvieako nepamätám samotné Fairview, ale dom mi je, samozrejme, povedomý. Sheri pre mňa dokonca pripravila tú istú hostovskú, v ktorej som bývala aj pred rokmi. Vyvlečiem si sem svoj kufor, trochu špekulujem nad tým, ako sa manipuluje so staromódnou sprchou, a potom sa osviežená vyberiem späť do kuchyne na obed so Sheri a s Pepkom.

Je tu jedla ako pre celý regiment, guláš a aj prílohy od výmyslu sveta. Keďže nechcem, aby sa tými lahôdkami plynulo, naložím si poriadnu porciu. Okrem toho som hladná ako vlk: posledné dni som mala taký stiahnutý žalúdok z nervov a pocitu viny, že som sotva čosi zjedla.

„Takže, čo také sa tu vlastne dá robiť?“ spýtam sa, keď dojedám svoju porciu. Zvažujem, že zvyšky vylížem, také je to fantastické. U nás doma na ockov príkaz mama striktné dodržiava menu bohaté na proteíny, no musím priznať, že mi losos s dusenou špargľou už totálne lezie krkom.

„Môžeš mi pomôcť vyčistiť stajne. Keď si raz zvykneš, hnoj nepáchne zase tak strašne,“ prehodí Sheri, no keď si všimne môj šokovaný výraz, rozosmeje sa. „Neboj, Mila, to bol len vtip, ale faktom je, že budem potrebovať, aby si mi trochu pomohla.“

„Môžem riešiť pranie. A upratovať,“ ponúknem sa. Odtisnem tanier v jasnom geste ukončenia týchto hodov a laktami sa opriem o stôl. „Ale vážne. Čo sa dá vlastne podniknúť vo Fairview? Lebo tie ihriská, na ktoré sme chodili, keď som mala štyri roky, ma už asi nezabavia. Viem sa nejako dostať napríklad do Nashvillu?“

Pepek sa schuti zasmieje, chytí do ruky pohár a sťažka sa postaví. „No, jediný spôsob, ako sa vieš dostať do Nashvillu, je, že sa tam odvezieš,“ poklepká ma súcitne po pleci a vykročí smerom k drezu.

Sheri sa s resignovaným výrazom oprie o operadlo stoličky a prepletie si prsty rúk zložených v lone. „Aby som bola úprimná, Mila, sú tu nejaké pravidlá, ktorých by sme sa mali držať.“

„Pravidlá?“

„Áno, pravidlá, ktoré navrhol pán Ruben Fischer.“

„Ten krvilačný žralok!“ neodpustí si Pepek, keď naplňa pohár vodou. „Otrasný chlap!“

„No jasné. V pohode. Vlastne som s tým rátala,“ skonštatujem a uvoľním sa. Posledné hodiny v L. A. Ruben nerobil nič iné, len mi neustále vtíkal do hlavy, že sa mám správať nenápadne a v žiadnom prípade na seba nemám upozorňovať. Pri tej spomienke znechutene prevrátim oči.

„Ale to nie je všetko,“ ozve sa opäť Sheri s pohľadom upretým dole na ruky. Potom na mňa znepokojene pozrie. „Ruben ma požiadal, aby si ostala celý čas iba tu na ranči.“

„Prosím?“ Nemôžem uveriť vlastným ušiam. „Nesmiem ísť vôbec nikam?“

Nato sa Sheri sprisahanecky usmeje. „Na druhej strane, nikde nie je napísané, nakoľko dôsledne sa máme týmito pokynmi riadiť. Myslím, že by sme si mohli navrhnúť nejaké vlastné pravidlá.“

S prílevom novej nádeje sa narovním. „Takže predsa len môžem opustiť ranč?“

„Áno, ale musíš mi sľúbiť, že spravíš všetko preto, aby si sa do ničoho nenamočila, Mila, okej?“ Sheri sa už neusmieva a v jej hlase identifikujem obavu. „Potrebujem vedieť, kde si, s kým si a čo plánuješ robiť. Keď sa toho budeš držať, sľubujem, že sa ja postarám o Rubena. Je to takto fér?“

„No jasné! Budem totálne vzorná!“ zvolám nadšene a napodobným zatváranie zipsu cez ústa. Potom na Sheri s nevinným výrazom žmurknem.

Pepek sa vráti späť k stolu s plným pohárom a ja si nemôžem nevšimnúť, ako sa mu pri sadaní podarí časť vody povy-

lievať. „Máš tu ešte nejakých kamarátov zo starých čias?“ spýta sa ma dedo.

„Hm, odišla som, keď som mala šesť,“ pripomeniem mu, „takže nie. Nemyslím si.“

„Tak potom musíš ísť medzi ľudí a nájsť si nových,“ skonštatuje, akoby to bola absolútna samozrejmosť. Možno to naozaj bývalo také jednoduché za jeho detských čias, ale teraz, v dvadsiatom prvom storočí? Kdeže!

Sheri si však ten nápad okamžite nadšene osvojí. „Veď Bennetovci majú deti! Majú ranč na konci cesty. Fakt zlatí ľudia!“ Ukazovák si poklepe po perách, akoby uprene premýšľala. „Ich dcéra sa volá Savannah.“

„Savannah?“ zopakujem a naozaj mi to znie nejako povedome: kdesi v hĺbkach mojej pamäti sa vynorí nejasná spomienka na detské priateľstvo z ošúchanej školskej lavice v prvom ročníku.

„Myslím, že ste rovnako staré.“

„Mám pocit, že si ju pamätám,“ odvetím a zavriem oči, aby som sa na tú spomienku viac sústredila, no už sa mi nič iné nevybaví.

„No super, tak to bude pre začiatok stačiť,“ vyhlási Sheri veselo. Postaví sa a začne odpratávať riad. „Môžem ťa tam hodiť, aby si sa im znova trochu predstavila.“

„Počkať. Čo?“ vydesene na ňu civiem. Čo to má znamenať? Len tak sa vybrať na návštevu za babou, ktorú som desať rokov nevidela? Kto, preboha, také dačo vôbec robí?

Sheri s poriadnym rachotom zloží hromadu riadov do drezu, začne sa prehrabávať v zásuvkách a potom vytiahne nejaký plech na pečenie. „Paráda!“ skonštatuje spokojne a obráti

sa ku mne. „Toto som si od Patsy požičala minulý týždeň. Skúšala som nový recept na arašidové brownies, ale dopadlo to otrasne. Bolo by od teba nesmierne láskavé, keby si jej to šla vrátiť. Vidiš, už máš aj zámienku.“

„Ale to predsa... Takto to predsa nechodí,“ podarí sa mi vykoktať. To naozaj chce, aby som nakráčala k úplne cudzím ľuďom na verandu s plechom na pečenie v ruke? Tak to predsa naozaj nefunguje. „Nemôžem niekomu zaklopať a spýtať sa, či sa nebudeme kamošiť!“

„U nás v Tennessee pokojne môžeš,“ uzavrie celú debatu rezolútne Sheri a vtisne mi do rúk plech na pečenie.

Hodím zúfalý pohľad na Pepka a hľadám uňho nejakú známku podpory, no ten sa len spokojne uskríňa.

„Nepočká to do zajtra?“

No Sheri je neoblomná. Pozbiera zo stola zvyšný riad, položí ich do drezu a z kuchynskej dosky schmatne kľúče od auta.

„Veru nie. Do zajtra si určite vymyslíš tisíc výhovoriek, prečo je to hlúposť. Ak sa tu chceš voľne pohybovať, bude ideálne, keď si nájdeš nejakých kamošov. Oci, budeš v pohode, kým hodím Milu k Bennetovcom?“

„Len choď,“ pritaká nadšene a netrpezlivo gestikuluje smerom k dverám. Potom sa načiahne ponad stôl a chytí ma za ruku. „Nájdi si nejakých kamarátov, lebo ťa tu ináč unudíme k smrti.“

Aj by som sa zasmiala, ale som totálne v kríči. Zvierajúc plech v rukách sa so scvrknutým žalúdkom zdvíham zo stoličky.

3

Toto je taký stupídny nápad. Totálne.

Benettovci bývajú na ranči, ktorý sa volá Willowbank a nachádza sa necelé dva kilometre ďalej po tichej, točitej ceste. Pešo by som tam bola za pár minút, ale Sheri trvá na tom, že ma odvezie, pretože a) nechce, aby som sa stratila: aj keď mi nie je celkom jasné, ako by sa mi to mohlo podariť, keďže je to hneď prvý ranč, na ktorý po ceste narazíme; a b) nechce, aby som z toho nejako vycúvala. Inými slovami, dotiahla ma sem vyslovene proti mojej vôli.

Neprítomne si z čela utriem pot, pretože napriek tomu, že má Sheri v pikape naplno pustenú klimatizáciu, mám pocit, že sa veziem v rúre. Kožené čalúnenie na sedadlách zadržiava teplo a okamžite sa mi lepí na stehná. Je to ledva hodina odvtedy, čo som sa osprchovala, no už teraz sa cítim úplne spotene. Možno je práve toto skutočný siedmy kruh pekla: nashvillská vlhkosť, stovky kilometrov od najbližšej civilizácie a teta Sheri, ktorá ma núti socializovať sa so susedmi. Rýchlo mi docvakne, že prísť sem na dlhší čas je úplne iná káva než sa tu zastaviť na krátku návštevu.

Prejdeme okolo cedule s názvom ranča a odbočíme na starú nespevnenú cestu, ktorá sa kľukatí po pozemku. Na rozdiel od nášho ranča sa Willowbank neschováva za vysoké pevné